treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 432 Barcelona, 5 de gener de 1.976 Preu: 10 pessetes

Editorial

UN NOU ANY

Endavant, cap a la llibertat

La salutació tradicional de BON ANY NOU té enguany un ressò particular, perquè és general la convicció que 1976 serà un any realment NOU, un any de canvis democràtics reals.

La simple desaparició de Franco ha posat al descobert la fortíssima pressió democràtica que fins aleshores trobava grans dificultats per expressar-se. El clamor per l'amnistia i les llibertats democràtiques ha adquirit unes dimensions de referèndum espontani. La premsa legal -a excepció de la del Movimiento- ha esdevingut plataforma d'aquest clamor general i ha fet aparèixer a la llum una oposició democràtica que el règim s'havia esforçat inútilment per mantenir a les catacumbes.

Davant de tot això, què fa el rei?, què fa el govern?

De moment, l'únic assoliment del reformisme governamental és la tolerància -forçada- enfront de l'audàcia informativa de la premsa i de certes manifestacions i expressions polítiques. El ministre de la Governació, però, ja ha llençat el primer advertiment, qualificant de "provocacions" les aparicions públiques de l'oposició.

Quan el rei va donar l'indult, alguns van dir: "és l'última mesura franquista". Després havia de venir la "nova" política democratitzadora, pròpiament monàrquica. El Nadal semblava una data oportuna per a una mesura de "clemència", per a una amnistia. El missatge de Nadal del rei, però, ha frustrat llasti

(passa a la pàgina 2)

CAP AL PACTE CATALÀ

El nostre poble ha viscut aquests dies dos esdeveniments unitaris que assenyalen un avanç important de l'oposició democràtica cap a l'estructuració organitzada de l'alternativa democràtica: La constitució del Consell de Forces Polítiques de Catalunya i la celebració de la dotzena sessió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya.

La declaració programàtica i la crida al poble del primer i el comunicat de la segona, permeten descobrir una voluntat unitària comuna a partir de l'especificitat i les característiques que els són pròpies, en el combat pel trencament democràtic.

Afirmada per ambdues plataformes la voluntat de diàleg, i reconeguda respectivament la importància de les seves funcions pròpies, cal ara concretar-la en la mútua col.laboració.

Caldrà aquesta col.laboració en primer lloc per a la mobilització popular, que en el comunicat de la Permanent es formula com la disposició a "CONVOCAR TOT EL POBLE A UNA MOBILITZACIÓ GENERAL COORDINADA", i en segon lloc per assolir el nivell unitari màxim a Catalunya, conscients que, si bé ambdues formacions signifiquen un avanç unitari de gran valor, cal continuar el treball de

(passa a la pàgina 2)

Vegeu, a les pàgines 4 i 5, els textos íntegres del comunicat de la XII sessió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya i de la crida del Consell de Forces Polítiques de Catalunya

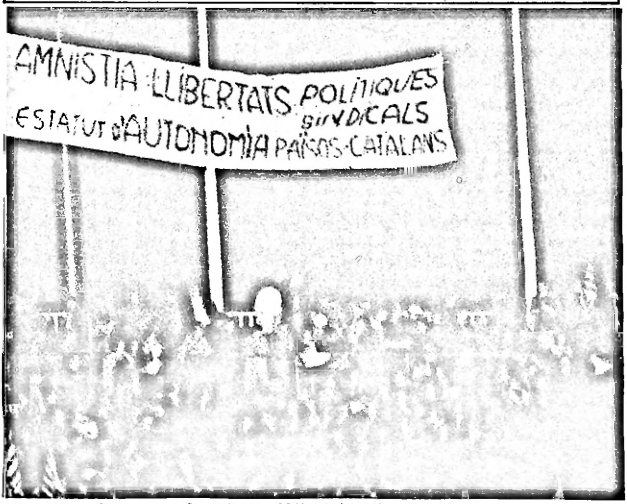

El poble de Catalunya vol amnistia, llibertat, autonomia. Vol trencar amb el feixisme. Així ho expressava aquesta pancarta al camp del Barça, el 28 de desembre

Editorial (Continuació)

mosament els qui ho havien esperat.D'amnistia, ni una paraula. De democràcia, ni un mot. Tot va quedar en un bla bla bla insuls, ple de la fraseologia buida de sempre, i al cap i a la fi ofensiu pel fet de contrariar de manera tan rotunda allò que el poble vol i necessita.

I el govern? Alguns havien reclamat que fossin ajornades les eleccions d'alcaldes i presidents de diputacions fins a l'aprovació d'una llei de règim local més democràtica.El consell de ministres no ha tingut ni aquest gest de bona voluntat de cara a aquests sectors d'opinió: manté l'elecció immediata de les autoritats municipals i provincials, i com a única concessió admet que siguin sotmeses a reelecció aquèstes autoritats després de les primeres eleccions a regidors efectuades sota la nova llei de règim local (que fins a 1979 no haurien renovat tots els regidors, i amb un "democratisme" més que problemàtic!).

Aquests dos exemples són suficients per convèncer qualsevol que el nou govern i el rei són presoners del sistema polític que els ha portat al poder; que són presoners dels seus compromisos amb el búnker.

Fraga va prometre la democràcia al cap de dos anys. Areilza l'ha promesa per a d'aquí a deu anys! Darrera d'aquestes promeses de "democràcia a termini" hi ha tota una filosofia essencialment autoritària. Perquè la democràcia és sobirania del poble, mai concessió d'un govern, i menys encara d'un govern com l'actual, dictatorial i hereu d'una sublevació sediciosa contra una república democràtica. No és el govern el que ha de fundar la democràcia, sinó la democràcia la que ha de fundar el govern legítim que els pobles d'Espanya es vulguin lliurement donar. Que deixin que el poble parli i s'organitzi lliurement, que voti lliurement a unes Corts constituents,que elegeixi lliurement els seus governants: això és el que el país reclama, i ara mateix.

Si la democràcia és concessió del poder, aquest li pot posar condicions i límits. Per exemple,l'exclusió dels comunistes, com ha repetit reiteradament en Fraga. Aquesta limitació és tan arbitrària i inacceptable (per a qualsevol demòcrata) com el principi de la democràcia concedida. Té una clara intenció classista: castrar políticament la classe obrera desproveint-la del seu partit polític més combatiu i organitzat. Per això és inacceptable per als treballadors. Però també té una intenció antidemocràtica general, perquè no es pot retallar la llibertat contra uns sense retallar-la contra els altres. On començaria i on acabaria la repressió anticomunista? Els comunistes no tenim un color de la pell diferent, ni portem cua, ni tenim cap altre signe extern que ens distingeixi. A més, estem presents a tots els sectors de la vida nacional, compenetrats amb les masses, sovint com a dirigents reconeguts i apreciats. Reprimir els comunistes equivaldria a reprimir tota la lluita obrera i democràtica. La llibertat és indivisible.

El poble no acceptarà, n'estem segurs, ni llibertats retallades ni democràcia a terminis.No esperarà ni dos ni deu anys. Vol la llibertat ara mateix. A cada dia que passa, la parsimònia reformadora del govern, quan no és l'immobilisme pur i simple, excita més la impaciència popular. A les presons continuen podrint-se homes culpables només d'haver lluitat per allò que avui uns ministres del govern proclamen com a objectius seus. Els exiliats no poden tornar encara al país. Els homes i dones llençats a una vida clandestina per la persecució policíaca no poden encara legalitzar la seva situació en el país. Cal immediatament una amnistia!

La constitució del Consell de Forces Polítiques de Catalunya i la sortida a la llum de l'oposició en general és un fet capital. Es una mostra de com el moviment democràtic avança en les noves condicions. La llibertat està cada dia més a l'abast de la mà. Però alerta! Encara caldran lluita i sacrificis per conquerir-la. Càldrà eixamplar la unitat. Caldrà desencadenar accions de molta més envergadura. Endavant, doncs, amb audàcia i sense esperar!

CAP AL PACTE CATALÀ

(ve de la pàgina 1)

vinculació i coordinació de totes les forces que lluiten o poden ser guanyades per a la lluita contra les lleis i institucions franquistes i pel restabliment de les llibertats democràtiques.

Per al treball comú del Consell i de l'Assemblea, és fonamental partir de la conjuntura política per tal de "propulsar i consolidar la conquesta de nous espais de llibertat" que facilitin el debat obert sobre les grans qüestions del moment: L'Amnistia, les llibertats democràtiques i el restabliment de L'Estatut d'autonomia.

Assemblea i Consell, units ja per l'objectiu comú de "fer convergir les diferents lluites i activitats de caràcter democràtic en una sola línia de mobilització creixent que precipiti el trencament democràtic", s'identifiquen en la perspectiva d'avançar cap a la constitució del Govern Provisional de la Generalitat, objectiu que, en el cas del Consell, es completa amb el compromís, recollit en el punt setè, de "donar suport a la constitució d'un Govern Provisional de l'Estat espanyol..."

Els comunistes, que hem treballat activament per fer possibles els dos esdeveniments unitaris, ens aparellem a col.laborar per avançar pel camí d'entesa emprès, cap al Pacte Català i l'Acció Democràtica Nacional de Catalunya.

Ajut al Partit

Llista nº 7

BARCELONÈS: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i 5 Federacions), 153.405 ptes;Badalona (2 lliur.),11.235 ptes; Santa Coloma de Gramenet (2 lli.) 12.602 ptes; Sant Adrià de Besòs (2 lliur.), 2.800 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Comitè Comarcal, 10 ptes; Cornellà (2 lliur.), 4.242 ptes; Sant Joan Despí, 450 ptes; El Prat (2 lliur.), 2.130 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 715 ptes; Sant Boi,118 ptes; Molins de Rei, 1.505 ptes; Castelldefels(2 lliur.), 690 ptes; Sant Andreu de la Barca, 100 ptes.- VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell (2 lliur.), 8.615 ptes; Terrassa (3 lliur.), 7.953 ptes; Cerdanyola, 1.650 ptes; Montcada-La Llagosta, 825 ptes; Ripollet, 350 ptes; Sant Cugat, 2.500 ptes.- VALLÈS ORIENTAL: Granollers, 700 ptes; Mollet, 1.500 ptes; Montornès-Montmeló, 1.000 ptes.- MARESME: Mataró (5 lliur.), 18.885 ptes; Calella, 175 ptes; Premià de Mar, 1.100 ptes; Malgrat-Palafolls, 600 ptes.- LA SELVA: Blanes, 800 ptes.- GARRAF: Vilanova i la Geltrú, 4.500 ptes.- MONTSIÀ: Amposta, 4.610 ptes.- CEL.LULA DEMOCRÀCIA : 400 ptes.

Total: 246.165 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: Calendaris i postals, 9.265 ptes; 24 donatius, 7.737 ptes; Grup Cisneros, 500 ptes; Nace, 5.000 ptes; Mexibas, 100.000 pts; A i P, 6.000 ptes; M i MT, 1.000 ptes.

Total: 129.502 ptes.

Total llista nº 7. . . . 375.667 ptes.
Suma anterior. . . . . .1.744.621 "
Suma i segueix . . . . .2.120.288 ptes.

Per a M.O.diari

Llista nº 7

BARCELONÈS: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i 5 Federacions), 130.450 ptes;Badalona, 3.900 ptes; Santa Coloma de Gramenet(2 lliur.), 12.806 ptes; Sant Adrià de Besòs, 1.360 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Cornellà (2 lliur.), 18.180 ptes; El Prat (2 lliur.), 2.060 ptes; Sant Vicenç dels Horts (2 lliur.) 15.636 ptes; Sant Feliu, 10.940 ptes; Sant Joan Despí, 6.275 ptes; Molins de Rei, 7.000 ptes; Castelldefels, 100 ptes; Martorell, 3.300 ptes.- VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell (2 lliur.), 4.100 ptes; Terrassa (3 lliur.), 10.475 ptes; Sant Cugat, 3.385 ptes.- VALLÈS ORIENTAL: Mollet, 350 ptes.- BAGES: Sallent, 13.000 ptes.- LA SELVA: Blanes, 200 ptes.- MARESME: Mataró, 800 ptes; Calella, 2.000 ptes; Malgrat-Palafolls, 500 ptes.- GARRAF: Vilanova i la Geltrú, 1.875 ptes.-CEL.LULA DEMOCRÀCIA: 27.000 ptes.

Total: 275.692 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: Llibrets Camacho, 10.000 ptes; Calendaris i postals, 9.260 ptes; Nace, 5.000 ptes; 5 donatius, 1.830 ptes.

Total: 26.090 ptes.

Total llista nº 7 . . . 301.782 ptes.
Suma anterior . . . . . 2.654.333 "
Suma i segueix. . . . . 2.956.115 ptes.

COMISSIONS OBRERES, SÍ

La premsa diària barcelonina i diversos setmanaris catalans i no catalans han comentat àmpliament l'acte celebrat el darrer 16 de desembre, a l'editorial Laia, per presentar el llibre de Nicolás Sartorius "El resurgir del movimiento obrero", el el curs del qual Isidor Boix va oposar a les tesis del llibre de Sartorius concepcions liquidacionistes de Comissions Obreres.

La revista "Canigó", del 27 de desembre, va relatar el fet en els termes següents:

"Ja s'acabava el temps donat pel Sr. Alfons Carles Comín, director literari de l'editorial,quan el Sr. Isidor Boix, autor amb l'advocat Sr. Pujadas d'un recent llibre de diàlegs amb líders obrers, plantejà la possibilitat d'un canvi de tàctica, d'un canvi de línia, en la lluita obrera... que simplificant molt vindria a expressar-se amb 'prou de Comissions, amb els enllaços demòcrates ja en tenim prou'. Primer Camacho, de manera diplomàtica i de resquitllada, i després Sartorius, clarament i de front, refusaren aquest diguem-ne 'abandonisme' i reivindicaren el paper a jugar encara per les il.legals Comissions Obreres. (...) Poca estona abans, Simón Sánchez Montero havia ratificat aquesta línia amb la seva afirmació que 'és fonamental l'existència de Comissions Obreres'."

La tesi de la Taula (Sartorius, Camacho, Sánchez Montero) era, segons "Canigó",que "...la utilització a fons de les plataformes legals, la conquesta de fet de noves zones de legalitat és inseparable de l'enfortiment de les estructures,a tots nivells, de Comissions Obreres".

Des de fa alguns mesos, Isidor Boix ve defensant per tots els mitjans al seu abast la idea peregrina que Comissions Obreres estan superades i que cal abandonar-les. Aquesta idea domina el seu recent llibre titulat "Conversaciones sindicales con dirigentes obreros", on les respostes donades per coneguts líders obrers catalans a les preguntes de Boix són instrumentalitzades perquè apareguin com un suport al capítol final del llibre, escrit per Boix, en el qual s'ignora olímpicament l'existència de Comissions Obreres, tant en examinar els problemes actuals com en parlar de l'esdevenidor del moviment obrer i sindical.

Aquesta concepció liquidacionista de Comissions Obreres neix de la falsa idea que en els actuals sindicats legals s'ha produït "un canvi de qualitat a través del procés de les eleccions sindicals", la qual cosa comporta una falsificació evident de la realitat. Perquè, si és veritat que a les darreres eleccions han triomfat milers de càrrecs sindicals honrats -i això ha significat un èxit sensacional de l'orientació i del treball de Comissions Obreres-, no ho és menys que les estructures superiors de l'Organització Sindical espanyola continuen essent fetixistes, que les estructures estatals també ho són i que trencar aquestes estructures és una condició perquè s'esdevingui aquest pretès canvi de qualitat en els sindicats.

Aquest error fonamental porta en Boix a defensar, en el moviment obrer, una orientació legalista, que mitifica la negociació amb la patronal -que Boix presenta al seu llibre i en un recent article aparegut a la revista GDS com l'eix fonamental de l'acció obrera- i menysvalora o oblida el paper principal que, ara com abans, juga en la lluita obrera la pressió dels treballadors mitjançant vagues, baix rendiment, manifestacions, etc.

La influència d'aquestes idees de Boix han tingut la seva expressió, en el curs d'algunes discussions del moviment obrer, en la defensa,per militants del PSUC, de les tesis del "pacte social" i de la "negociació de la crisi", típiques del desacreditat sindicalisme reformista europeu, i han fet que alguns càrrecs sindicals elegits a les candidatures "unitàries i democràtiques" considerin que la negociació dels convenis col.lectius no ha de recolzar ja, com en el passat, en formes extralegals d'acció.

D'altra banda, aquestes concepcions de Boix han arribat a altres parts d'Espanya com a concepcions de Catalunya, i han provocat una reacció que fa mal a la unitat de la olasse obrera a nivell espanyol.

La revista "Mundo", del 14 de desembre, duia un comentari de Ferran Sales que acabava així: "En un extrem, a Catalunya, està el llibre d'Isidor Boix i Manuel Pujadas, fruit d'un determinat sindicalisme; al centre, els processats del 1.001, ja en llibertat. Caldria que es posessin d'acord."

Tot això fa necessari que els comunistes catalans combatin, allà on es trobin, les falses idees de Boix i defensin amb tota la decisió l'existència i el desenvolupament de Comissions Obreres, com a moviment socio-polític de tots els treballadors, a partir de les orientacions que assenyala l'informe del company Gregori López Raimundo aprovat al Ple del Comitè Central del PSUC del darrer octubre.

Després del Ple del C.C. del PSUC va tenir lloc una Conferència de dirigents obrers comunistes de tot Espanya, en'la qual Santiago Carrillo va dir, entre altres coses:

"Jo diria sense embuts que l'instrument més poderós que posseeix la classe obrera avui és, precisament, el moviment de Comissions Obreres... I com més s'obri la situació, com més possibilitats legals hi hagi, més els treballadors, els centenars de milers, sinó milions, que tot al llarg d'aquests anys han participat en lluites diverses sota la bandera de Comissions Obreres, invocaran Comissions Obreres, es referiran a Comissions Obreres i més orgull sèntiran d'haver estat, en un moment o en altre, participant en la lluita engegada per Comissions Obreres... Els capitalistes mateixos diuen que el moviment obrer actual són Comissions Obreres. Aquests capitalistes coneixen bé la realitat, la veuen cada dia a les seves empreses. Companys, cal bandejar radicalment la idea que les Comissions Obreres estan superades, perquè no és veritat i perquè això desarmaria la classe obrera."

Darrerament, en sortir de la presó Camacho i els seus companys del 1.001, el país sencer i el moviment obrer i democràtic internacional estan retent homenatge a Comissions Obreres. No solament com a representació genuïna dels treballadors, sinó també com a destacament d'avantguarda en la lluita dels pobles d'Espanya per la llibertat.

Costa d'entendre que Boix hagi escollit precisament aquest moment per passar a l'atac obert contra Comissions Obreres i fer una tasca escissionista en el si del moviment obrer, que avui comentem només parcialment i que trobarà, n'estem segurs, la rèplica adequada dels militants comunistes.

Comunicat de la XII sessió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya

REUNIDA la XII Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, acorda fer públic el següent comunicat:

La desaparició del darrer dictador feixista d'Europa ha provocat en el si del Règim el reequilibri de les seves forces amb una clara intenció continuista. Les polítiques pseudodèmocràtiques i reformistes, condicionades pels darrers reductes ultres, configuren una maniobra "aperturista" que pretén amagar la perduració de les estructures autoritàries. Així, hem de denunciar la vigència del decret-llei antiterrorista, la detenció i tortura de companys en lluita, les degradants condicions del règim penitenciari i la confirmació del processament de militars demòcrates. Ens sentim solidaris amb tots aquells que són objecte d'aquesta repressió.

Davant les aspiracions i necessitats populars, el Règim respon amb mesures com la congelació de salaris, un indult que ignora el clam popular per l'amnistia general política, el decret sobre "el uso de las lenguas regionales", burla de les aspiracions nacionals dels pobles basc, gallec i català.

La submissió als interessos imperialistes té expressions tan clares com la venda del Sàhara, traïció a la lluita nacional del poble saharaí encapçalada pel F. Polisario, que mostra com l'actual govern entén el dret d'autodeterminació dels pobles.

L'Assemblea de Catalunya, que en la seva X Comissió Permanent ja va expressar que "tota obertura atorgada és una obertura aconseguida", reitera la seva voluntat de lluitar per la democràcia sense exclusions, pel retorn de la sobirania al poble. Només el rebuig del continuisme i el revocament de les lleis fonamentals del franquisme i de tots els òrgans i institucions que l'han configurat o que intentin perpetuar-lo, és a dir, només la ruptura democràtica, pot ser l'inici del camí per a satisfer les exigències populars i nacionals.

Es amb aquesta convicció que l'Assemblea de Catalunya, des de la seva constitució el 7 de novembre de 1971, ha expressat la seva alternativa en aquests termes:

"Nosaltres, catalans de diferents tendències, pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel.lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

"L'actual crisi del règim, de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini, però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

"1. La consecució de l'amnistia general dels presos i exiliats polítics.

"2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.

"3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.

"4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica."

L'Assemblea de Catalunya crida el poble a confirmar aquests quatre punts a través d'un ample debat polític que els desenvolupi en tots els àmbits sectorials i territorials, i es disposa a convocar tot el poble a una mobilització general coordinada. Aquests elements -confirmació popular, desenvolupament de les alternatives polítiques i coordinació de mobilitzacions- configuren el procés que porta a la celebració de la SEGONA SESSIÓ PLENÀRIA de l'Assemblea de Catalunya. En aquesta Segona Plenària el poble de Catalunya ha de formular el programa polític d'alternativa democràtica, en el camí cap a la constitució del GOVERN PROVISIONAL DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA.

En aquest sentit, l'Assemblea de Catalunya es proposa:

a) Arribar al nivell màxim unitari a Catalunya, continuant el seu treball de vinculació i coordinació de totes les forces i organitzacions que lluiten pel trencament democràtic.

b) Iniciar el diàleg amb el Consell de Forces Polítiques de Catalunya, l'aparició del qual saluda publicament, sobre la base de les coincidències programàtiques i de la voluntat unitària comuna. Invitar el Consell de Forces Polítiques de Catalunya a incorporar-se com a tal a l'Assemblea de Catalunya.

c) Continuar treballant per assolir una entesa unitària amb totes les forces i instàncies de l'Estat espanyol, i especialment del País Valencià i de les Illes, en la perspectiva d'una àmplia mobilització per la conquesta de les llibertats polítiques i nacionals.

d) Mantenir contacte amb el President de la Generalitat de Catalunya per analitzar aquesta situació política davant la constitució del Govern Provisional.

Desembre del 1975

Important victòria contra la repressió

S'ha aconseguit la llibertat de Francesc Téllez i els seus companys detinguts i torturats dies enrera com denunciàvem al número anterior. Francesc Téllez està encara a l'hospital, a causa de la gravetat de les lesions que li varen causar els torturadors.

Que els hagin hagut de deixar en llibertat i el fet que el propi ministeri de la Governació, davant de la denúncia de les tortures, no hagi pogut eludir la qüestió, constitueixen ja una primera victòria. Però cal que els torturadors siguin encausats i jutjats per les autoritats corresponents, perquè aquestes monstruositats no es tornin a repetir mai més.

Crida del Consell de Forces Polítiques de Catalunya

Al poble de Catalunya

S'ha constituït el Consell de Forces Polítiques de Catalunya. Les forces polítiques que l'integren, després d'examinar conjuntament l'actual situació política, han decidit aplegar-se en un organisme polític unitari que, en la lluita cap al trencament democràtic, es proposa dur a terme el següent programa:

1. Reivindicar, propiciar i impulsar la constitució d'un Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya que assumeixi el poder a Catalunya, des del moment mateix del trencament democràtic, amb el compromís de convocar i celebrar eleccions, en el termini més breu possible, per al Parlament català. Aquest Govern Provisional de la Generalitat es constituirà a partir dels principis i institucions configurats a l'Estatut de 1932, i com a primer pas en l'exercici concret del dret a l'autodeterminació.

2. L'amnistia general, que haurà d'afectar les responsabilitats polítiques i sindicals fins al moment de la seva promulgació, i la conseqüent llibertat immediata de tots els presos polítics i el retorn dels exiliats.

3. El reconeixement i protecció de les llibertats democràtiques de consciència, d'expressió, de premsa, d'associació, de reunió, de manifestació. El reconeixement i protecció del sufragi universal i de les garanties individuals.La instauració dels principis d'una justícia independent. La unitat de jurisdicció.

4. El reconeixement i protecció de la llibertat sindical entesa com el dret dels treballadors a organitzar-se lliurement, amb independència dels patrons, del govern i dels partits polítics. El reconeixement d'un autèntic dret de vaga.

5. L'adopció de mesures immediates en funció dels interessos més urgents de les classes populars catalanes en el camp de l'ensenyament, la política econòmica i de salaris, l'assistència social, sanitària i de previsió, la política urbana i agrària.

6. Donar suport perquè les situacions específiques del País Valencià i de les Illes trobin la solució adient mitjançant la voluntat lliurement expressada pels seus habitants, formulació que es fa extensiva a la resta dels pobles de l'Estat espanyol.

7. Donar suport a la constitució d'un Govern Provisional de l'Estat espanyol que es comprometi a convocar ràpidament unes Corts Constituents, elegides per sufragi universal, les quals, dins el marc de les institucions, llibertats, drets i garanties esmentats en els apartats anteriors, configuraran les noves institucions polítiques de l'Estat espanyol, amb la qual cosa posaran fi al període provisional.

El Consell de Forces Polítiques de Catalunya manifesta que el seu objectiu fonamental és arribar,a través del combat polític i de la mobilització pacífica del poble, a la construcció d'un règim democràtic i pluralista, basat en la sobirania popular, que reconegui i garanteixi les llibertats polítiques i nacionals del poble de Catalunya.

En acordar la seva constitució, el Consell de Forces Polítiques de Catalunya és conscient de la força assolida pel nostre poble en la lluita democràtica i del fet que la mort del general Franco ha clos un període de despòtica dictadura personal. En aquest moment un govern continuista, reequilibrador de les forces del règim, pretén consolidar l'intent del franquisme de sobreviure a través de la monarquia continuista prevista en les lleis successòries.

Per tot això, el Consell de Forces Polítiques de Catalunya afirma que l'únic camí cap a la democràcia passa pel trencament amb les lleis i les institucions franquistes i l'obertura d'un període provisional que, restablint i garantint les llibertats democràtiques, retorni la veu i el vot als ciutadans i, mitjançant la realització d'eleccions lliures, clogui el període provisional i n'obri un de constituent perquè els pobles de l'Estat espanyol configurin amb plena llibertat i responsabilitat les seves institucions.

El Consell de Forces Polítiques de Catalunya crida el poble de Catalunya a accelerar i ampliar el combat per la democràcia, pel restabliment de l'autonomia, per l'amnistia general i immediata dels empresonats per raons polítiques i sindicals i pel retorn dels exiliats: a propulsar i consolidar la conquesta de nous espais de llibertat; a fer convergir les diferents lluites i activitats de caràcter democràtic en una sola línia de mobilització popular creixent que precipiti el trencament democràtic.

El Consell de Forces Polítiques de Catalunya és conscient de la importància del paper de l'Assemblea de Catalunya, com a plataforma d'àmplia unitat i mobilització popular, en la lluita per les llibertats democràtiques i nacionals de Catalunya. En aquest sentit, es proposa de col.laborar-hi activament i obrir-hi un ampli diàleg. Amb l'Assemblea i amb les forces sindicals, polítiques i socials catalanes, es proposa d'iniciar també l'ampli debat necessari per a la constitució del Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya.

L'acord fundacional del Consell de Forces Polítiques de Catalunya s'ha pres amb la voluntat que la més alta institució catalana -representada pel President de la Generalitat- assumeixi el paper essencial que li correspon en el procés de constitució del Govern Provisional.

Per últim, el Consell urgeix també les plataformes unitàries i les forces polítiques de tots els pobles de l'Estat espanyol a accelerar el camí vers una àmplia entesa democràtica.

Catalunya, 23 de desembre de 1975.

Convergència Democràtica de Catalunya

Convergència Socialista de Catalunya

Esquerra Democràtica de Catalunya

Esquerra Republicana de Catalunya

Front Nacional de Catalunya

Partit Carlí de Catalunya

Partit Popular de Catalunya

Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya

Unió Democràtica de Catalunya

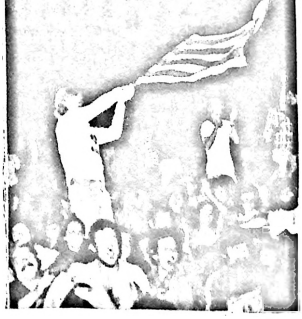

Ple del Comitè Nacional de la J.C.C.

Els 30 i 31 de desembre es va reunir el II Ple (ampliat) del Comitè Nacional de la Joventut Comunista de Catalunya, amb l'assistència d'un membre del Secretariat de la U.J.C.E. i, durant la primera sessió, del Secretari General del P.S.U.C., Gregori López Raimundo.

El debat polític hi va ser intens, segons indica el Comunicat fet públic, i la unanimitat total a l'entorn de les perspectives polítiques de la J.C.C.

La Resolució aprovada pel C.N. -sota el títol de "CONQUERIM LA LLIBERTAT!"- examina l'accés de Juan Carlos al tron i les condicions polítiques creades. Avui, diu "no hi ha frontera definida entre el que és legal i el que és il·legal. Si és evident que les forces democràtiques i el moviment juvenil no poden esperar que aquest govern concedeixi 'graciosament' les llibertats, també és clar que cal aprofitar totes i cadascuna de les possibilitats que la nova situació obre constantment. Es tracta de no donar treva al govern, d'complir de contingut democràtic totes les zones de llibertat que crea la seva tolerància forçada per assolir un canvi democràtic real que comporti la ruptura amb les actuals institucions feixistes..."

La Resolució crida a "imposar de manera concreta" cadascuna de les llibertats, així com l'amnistia. Afirma la seva convicció del paper "protagonista i dirigent" que ha de jugar el moviment juvenil. La joventut, diu, "ha d'irrompre en l'escenari ciutadà de Catalunya amb la força i l'explosivitat que la caracteritza. (...) El Comitè Nacional de la J.C.C. expressa també la seva convicció que el procés unitari entre la joventut catalana ha de seguir una dinàmica pròpia, de la qual és bona mostra la formació recent de la Coordinadora de Moviments Juvenils de Barcelona, per integrar-se d'una manera unitària en el marc de l'Assemblea de Catalunya".

La J.C.C. reclama el dret de la joventut a la plena participació en la vida social i, concretament, el dret de vot a partir dels 18 anys. Denuncia, "com a contrari als interessos de la joventut al nostre país el Decret-llei que obliga a partir de gener de 1976 a complir el servei militar fora de la regió d'origen, i crida a la lluita immediata (...) fins a la derogació d'aquesta mesura feixista. Manifesta,també, la voluntat d'incrementar el seu treball per arribar a una profunda confraternització entre les Forces Armades i el poble com a garantia del pas pacífic a la democràcia".

El C.N. va acordar també enviar una salutació a Pau Morales, "un símbol de tota la joventut treballadora", condemnat pel franquisme a 12 anys de presó.

SEAT

Per la readmissió i contra els límits de salaris

Fa uns mesos, en una enquesta contestada per gairebé tots els treballadors de la Seat, aquests van definir les reivindicacions més importants de cara al VIII Conveni: Readmissió dels acomiadats; setmana de 40 hores; augment mensual lineal de 4.000 ptes; prima mínima de 4.000 ptes; revisions trimestrals negociades, etc.

En formular aquests punts, els treballadors van actuar amb plena responsabilitat i amb la consciència que no seria gens fàcil la negociació. Sabien que comptaven amb dos instruments essencials: la representació sindical sortida de les darreres eleccions, i la confiança que la unitat tantes vegades reconstruïda dels obrers de la Seat superaria definitivament els temors originats per la repressió fortíssima (500 acomiadats) de l'any passat i reprendria la lluita.

L'empresa ha adoptat una actitud estretament tancada, exigint que la representació obrera es retracti per escrit de la petició que els acomiadats siguin readmesos, petició no negociable segons l'empresa (cal recordar que l'Organització Sindical havia acceptat aquest punt en la proposta de conveni). De res no han valgut fins ara les formes flexibles proposades pels delegats obrers: l'empresa no vol ni parlar-ne. Desitja trencar la negociació i anar a laude. Així ho proposà a la tercera sessió de les negociacions.

Davant d'això, els treballadors han pres les seves mesures: assemblees regulars a tots els tallers de la fàbrica; cada vegada que es reuneix la Comissió Deliberadora als sindicats es reuneix també una assemblea de treballadors (la darrera de més de 700); boicot gairebé total a les hores extra. Després de les festes es proposen incrementar la seva acció, dintre i fora de la fàbrica, per l'amnistia laboral (traducció específicament obrera de l'amnistia general) i contra els límits salarials. També centenars d'acomiadats han començat a reunir-se i a reclamar la readmissió.

Caldrà seguir amb molta atenció la marxa del conveni de Seat. El 14 de gener, la negociació pot trencar-se, però no es trencarà amb ella la lluita; ben al contrari, pot sortir-ne reforçada i cal que en surti reforçada.

El moment és de canvi polític i de preparació per a la ruptura.Les aspiracions del poble toparan,sens dubte, amb l'estretor de mires d'una patronal massa habituada a la força, i amb la política econòmica del govern, destinada a mantenir els treballadors al marge de les decisions i a fer-los pagar tot el pes d'una crisi que no han provocat.

Aquesta és l'actitud de la direcció de Seat,com també de les de Maquinista, Mevosa (han trencat el conveni) i Laforsa (on segueix la lluita). Per això el VIII Conveni de Seat va més enllà de la fàbrica. Planteja, des de la concentració obrera més important del país, dos temes capitals de la lluita sindical i política dels treballadors.

I per això cal seguir de prop aquesta lluita: si reïx pot ajudar molt a obrir camí per a tots. Caldrà estar preparats per si a la Seat esclaten lluites dures que reclamin solidaritat. I en aquest cas, caldrà donar-la-hi.

A.Torrent

Aparició pública de CC.OO. i USO

El 23 de desembre 6 treballadors pertanyents a la Unió Sindical Obrera i a les Comissions Obreres comunicaven, en una roda de premsa, que havien demanat audiència a Juan Carlos per lliurar-li un document que recull milers de firmes de representants sindicals i altres treballadors demanant l'amnistia. Els sis treballadors eren: Alfons Espúñez,Josep Mª de la Hoz, Angel Peix, Cipriano García, Josep Mª Rodríguez i Agustí Prats.

Van expressar les aspiracions següents: Readmissió de tots els acomiadats per motius sindicals, especialment d'aquells amb sentència favorable de Magistratura; supressió de l'article 103; llibertat sindical (tant USO com CC.OO. són partidàries d'un sindicat unitari lliurement acceptat, independent de la patronal, el govern i els partits); retorn dels exiliats; dret de vaga i manifestació.

Es de destacar l'aparició pública i a la llum dels dos moviments que tenen una influència més gran al si de la classe obrera catalana.

Xirinacs de nou

De 8 del matí a 8 del vespre, Lluís Mª Xirinacs està diàriament a la porta de la Model de Barcelona reclamant l'amnistia, rebent de manera constant l'adhesió de grups i delegacions d'empreses (Seat i Laforsa, per ex.), de veïns de nombroses barriades i localitats de Catalunya, de grups cristians, de persones i organitzacions polítiques. En Xirinacs torna a ser punt de referència que manté tensa la lluita per l'amnistia. Li enviem el nostre suport.

Solidaritat amb «Laforsa»

Els treballadors de "Laforsa", de Cornellà, van anar a la vaga solidària -un treballador que feia deu anys que treballava a l'empresa era acusat de falta greu d'indisciplina per un encarregat que només feia quinze dies que hi era- el dia 11 de novembre. La sèrie de provocacions de la direcció de l'empresa arribava d'aquesta manera al punt màxim, fent esclatar una de les lluites més dures i més significatives de tot el Baix Llobregat. L'empresa pretenia fer una reestructuració de plantilla i de maquinària a costa dels treballadors. No comptaven, però, amb una intel.ligència i una combativitat heroïques: prop de 200 metal.lúrgics, units al voltant d'uns càrrecs sindicals representatius, s'han convertit, amb la seva lluita, en la lliçó i l'avantguarda del moviment obrer de Cornellà.

Una primera lliçó dels treballadors de "Laforsa": la d'haver sabut difondre a tot arreu la seva lluita, demostrant a qui ha volgut sentir-los, que tenien raó. Mitjançant una unió fèrria -concentracions diàries a la porta de l'empresa, al barri d'Almeda, malgrat les agressions de la força pública, junt amb assemblees gairebé diàries al Sindicat- tots els treballadors en vaga han esdevingut conscients de la importància que tenia el testimoniatge directe d'una lluita. Així s'expliquen les gestions continuades amb el delegat provincial de sindicats,amb el delegat de Treball, amb les autoritats eclesiàstiques de Barcelona, amb la premsa, amb els centres i associacions de veïns, amb els botiguers, amb els mestres... Més encara: els treballadors de "Laforsa" s'han convertit en els protagonistes de les festes populars de la comarca(a la festa popular de Cornellà, a la fira de Sant Boi, amb les seves nadales "reivindicatives" pels centres de l'Hospitalet, etc.). Gràcies a aquesta crida directa, els treballadors de "Laforsa" s'han sentit ajudats,en la seva lluita, pels diferents estaments de la població: les setanta empreses que paraven el dia 11 de desembre expressaven també la seva solidaritat amb "Laforsa";l'església, a través de la vicaria episcopal de la zona sud, feia pública la seva denúncia contra els causants del conflicte i demanava a la gent de bona voluntat una solidaritat activa amb els treballadors en vaga; els ensenyants de Cornellà preparaven un dossier que permetés als nens de les escoles entendre el conflicte, feien dibuixos, redaccions, murals, exposicions a classe, sobre tot el que tenia relació amb "Laforsa"; la solidaritat econòmica creix cada dia i mostra el sentit popular que té la lluita dels obrers solidaris de "Laforsa".

Però si bé tot això és important, no basta encara. Més enllà de la solidaritat econòmica, convé ara que s'increment la solidaritat política. El conflicte no pot quedar limitat a Cornellà o al Baix Llobregat. Tots els demòcrates catalans han de prestar suport, amb la intensitat que els temps exigeixen, a aquesta lluita exemplar. Convé que, a més de les accions solidàries dels treballadors, els col.legis professionals, els centres cívics, les associacions de veïns facin seva la lluita de "Laforsa" i que aquesta s'acabi amb la readmissió de tots els treballadors acomiadats per l'empresa.

BANCA

Mobilització massiva i continuïtat

Els treballadors de Banca, a nivell de tot Espanya , estem protagonitzant una de les lluites més importants del ram. Es una lluita per la representativitat autèntica. En lluites anteriors hem protestat contra la comissió social perquè negociava d'esquena a nosaltres. Avui hem trobat una alternativa a la negociació a través de companys elegits des de la base: la COMISSIÓ GESTORA.

Les eleccions sindicals són un punt de referència per comprendre la nostra lluita actual. Al nostre ram van servir per elaborar i discutir programes reivindicatius a les empreses i van sortir elegits els companys més representatius de les candidatures democràtiques.

Es molt important haver sabut fer servir les armes sindicals al nostre abast.En una assemblea de 500 enllaços, celebrada a Sindicats, es plasma el procés que després es concretarà a les empreses. En aquesta assemblea es va discutir la possibilitat de plantejarnos la revisió del conveni, que ens tenen signat fins a fi del 76, perquè vèiem la necessitat de trencar la congelació salarial i el pacte imposat que ens emmordassa durant un any més; endemés, iniciar tot un procés d'elecció a nivell de base que ens va permetre donar alternativa a la negociació i suplir així la UTT nacional, a la qual els nostres companys més combatius no van poder tenir accés pels plans antimocràtics imposats.

Les enquestes elaborades a les empreses es van recopilar a l'assemblea esmentada i es va fer una plataforma provisional, que seria ratificada a les assemblees legals celebrades a les empreses. Es van elegir els delegats que constitueixen la comissió gestora, en un marc autènticament representatiu que permet escollir sis companys per anar a Madrid, el 16 de desembre, i constituir amb els companys d'altres províncies la comissió negociadora.

Dins del procés, ens plantegem, en una de les assemblees a sindicats, anar a la vaga el dia 11 de desembre, tot entenent que seria una prova de les nostres possibilitats. A més a més convergiríem amb la resta del moviment obrer i capes populars per reivindicacions generals: CONTRA L'ENCARIMENT DE LA VIDA, PER L'AMNISTIA I LA LLIBERTAT. Pel que fa al nostre ram es concreten en la defensa de:

-Paga d'encariment.

-Suport a la comissió negociadora.

-La nostra plataforma reivindicativa.

El dia 11 vàrem ser un dels rams punta. Hi va haver vaga a més de 20 bancs entre 3 i 7 hores. Es van fer assemblees, es va discutir el caràcter del dia i es van preparar les accions posteriors en defensa de les nostres reivindicacions i de la comissió negociadora.

La unitat aconseguida el dia 11 ens va permetre parar del 16 al 24, a Barcelona i a d'altres nuclis importants, fer assemblees i avançar qualitativament i quantitativa en el contingut i durada de les accions.

Som conscients que la nostra lluita serà llarga, no com les anteriors que es concretaven en uns convenis a termini fix. Intentem imposar a la Unió Nacional d'Empresaris una renegociació del conveni amb la comissió negociadora, elegida per nosaltres a nivell de tot Espanya, com a únic interlocutor vàlid. Participem en una experiència sindical i unitària nova i configurem el nostre sindicat de classe en la pràctica, tot cobrint les funcions d'informació, organització i extensió a tots els grans. Aconseguim una participació real dels treballadors a través de les assemblees d'empresa i dels delegats de la comissió gestora i amb el pagament de les despeses de viatge i manutenció de la comissió negociadora.

Per ara, dins de l'empresariat hi ha dues positures. Uns es neguen radicalment a negociar. Es la positura dirigida pels grans bancs i de la qual la Unió Nacional d'Empresaris és el fidel portaveu. Però hi ha altres empresaris que tracten de trobar una solució de compromís, que podria fer possible esquerdar la Unió Nacional d'Empresaris.

Organització de Banca de Barcelona del PSUC.

Amnistia ara mateix!

La revista "Posible", al seu número del 25-31 de desembre, escriu: "Tot el país en clam pro amnistia i la coincidència abraça desde GODSA i els "Tácito", arribats al poder, fins a la Plataforma de Convergència i la Junta Democràtica, passant pels col.legis professionals, les Universitats, les Associacions de la Premsa, els procuradors del grup parlamentari , els diferents sectors obrers...". I aquest clam s'engeganteix diàriament.

A Catalunya, els pronunciaments pro amnistia són innombrables i s'estenen per tots els sectors de la nostra societat. Aquests dies es poden destacar, entre molts altres, el del Comitè Executiu del Congrés de Cultura Catalana, el dels dirigents obrers amb el suport de milers de signatures dels treballadors de distints rams de la producció, els de les entitats cíviques d'Igualada i d'altres localitats... i, molt particularment, els de l'Assemblea de Catalunya, reiterat un cop més, i del Consell de Forces Polítiques de Catalunya, que apareix a la vida política del nostre poble amb aquesta exigència primera. A totes aquestes manifestacions hem d'afegir la contundent petició d'amnistia que ha fet el cardenal Jubany en la seva homilia de primer d'any.

Sense fer cas d'aquest clam dels pobles d'Espanya i de l'opinió mundial , Juan Carlos no va tenir ni un mot, en el seu missatge de la nit de Nadal, sobre aquesta qüestió decisiva, ni tampoc va prendre cap decisió al respecte el consell de ministres del 26 de desembre. NOMÉS L'ACCIÓ MASSIVA, PACÍFICA, DE MILIONS D'HOMES I DONES DEL NOSTRE POBLE FARÀ REALITAT L'EXIGÈNCIA D'AMNISTIA. Aquest és ara l'objectiu immediat: CAL ESTENDRE A TOT ARREU LA DEMANDA D'AMNISTIA I TRANSFORMAR. JA, ARA MATEIX, LES DEMANDES EN GRANS ACTES PÚBLICS I PODEROSES MANIFESTACIONS DE CARRER.

Quan el diumenge 28 de desembre, després del partit de futbol a Barcelona, milers de persones es manifestaven des de les Ramblas a la plaça de Sant Jaume cridant Amnistia i enarborant moltes pancartes amb aquesta exigència, prefiguraven allò que hem de convertir en pocs dies, en poques setmanes, en manifestacions de desenes de milers, de centenars de milers, a Barcelona i a totes les principals localitats catalanes. LA INICIATIVA, JA ENGEGADA, D'UN IMPORTANT NOMBRE D'ENTITATS LEGALS BARCELONINES PER CONVOCAR UNA GRAN MANIFESTACIÓ OBERTA, DE MASSES, LEGALITZADA EN LA SEVA PREPARACIÓ I EL SEU DESENVOLUPAMENT, ha de tenir el suport ple i ha de ser impulsada des de tot arreu. Cal que la facin seva tots els qui s'han pronunciat per l'amnistia i els qui encara no ho han fet. I L'AMNISTIA ESDEVINDRÀ REALITAT D'AQUI POC I S'HAURÀ FET LA PRIMERA I VERITABLE PASSA PER AL CANVI POLITIC, PER A LA CONQUESTA DE LA DEMOCRÀCIA!

Les mentides de Villar Mir

El discurs de Villar Mir sobre el pressupost de l'Estat indica un dels fronts més febles on toparà la política reformista del nou govern: el de la classe obrera. El discurs no modifica substancialment la política econòmica anterior, però la seva formulació és més descaradament antiobrera, com ho posa de manifest l'argumentació falsa que atribueix als salaris la principal responsabilitat de la inflació. Aquest discurs mostra que el projecte del nou equip d'eixamplar la base social del règim deixa fora els treballadors, tot declarant-los, en certa manera,la guerra, No és casual l'ofensiva verbal anticomunista de Fraga, que respon al mateix intent d'aïllar i de combatre la classe obrera.

El discurs il.lustra sobre el caràcter de classe del govern. Al servei cec del gran capital, utilitza la mentida i la fal.làcia de manera sistemàtica. Vegem-ho: pretén que els costos de l'empresa han pujat en un 28 % per culpa dels salaris. Però té en compte els salaris-hora, no la massa salarial. El cert és que d'aquesta cal restar els salaris no cobrats pels parats i, sobretot, la disminució d'hores extra. El volum de parats s'ha d'apropar ara al 6-8 % de la població activa, és a dir, de 800.000 a un milió per a tot Espanya i de 130.000 a 160.000 per a Catalunya. La reducció d'hores extra ha suposat una disminució d'hores treballades i aquestes han baixat en una forta proporció. La capacitat adquisitiva de la classe treballadora no ha augmentat en un 28% (salari-hora) menys el 14% (elevació oficial del cost de la vida), igual al 14 per cent; sinó que s'ha mantingut estable o fins ha disminuït.

El consum, lògicament, es veu frenat per aquesta congelació pràctica. La classe obrera es defensa buscant augments de salaris, però no ha provocat la inflació. L'antic -no gaire antic perquè sembla que el discurs hagi estat preparat per a una junta general d'accionistes- director general d'"Altos Hornos de Vizcaya" no parla ni un sol moment de la partida dels costos que sí que ha augmentat: l'energia elèctrica i el petroli, les primeres matèries industrials procedents de la indústria bàsica, partides que cada vegada representen una proporció superior dels costos, car cal no oblidar que els salaris només suposen un 10-30% del cost en molts casos i que, per tant, un augment de salari del 20%, si és repercutit, ve a suposar només d'un 2 a un 6 per cent del preu.

L'important de la crisi és que la inversió, de la qual són responsables els empresaris, és pràcticament inexistent. I és inexistent perquè els empresaris no consideren rendible invertir al nivell de beneficis esperable en les actuals circumstàncies. Però per sortir de la crisi, ni és el millor sistema tècnicament ni el més aconsellable socialment esperar-ho tot de la reanimació de la inversió, almenys tal com es presenta: com a contrapartida de la continuïtat de la congelació salarial. El criteri de la inversió portaria a executar projectes amb molt capital i poc treball, quan allò que cal ara és aprofitar al màxim el treball disponible.

Cal augmentar la capacitat de consum, invertir en sectors que absorbeixin els parats, frenar els augments de preus tant a la indústria com al consum, contradicció aparent dels propòsits. La congelació no contribuirà evidentment "al más justo reparto de las cargas y sacrificios", cosa que caldria mitjançant una reforma fiscal profunda que proporcionaria a l'Estat els mitjans financers per afrontar les necessitats més urgents que l'estalvi privat no permet de resoldre. Propugnar la moderació en el consum és un autèntic sarcasme per a la classe obrera.

Les manifestacions de Villar Mir són realistes, se'ns podrà dir. Però només realistes des de la perspectiva cega dels interessos del gran capital, el qual continua dictant la política econòmica a seguir.Però en l'onada de llibertat que recorre el país es prefigura un altre realisme ben diferent, el de les necessitats de les masses, el dels interessos del desenrotllament industrial a llarg termini, que acabaran per fer-se sentir i frenar el joc del gran capital.

A.M.